

BELEGONDOLNI IS ROSSZ!

1905. óta, hogy *Einstein* a fizika régi megszokott fogalmai helyett új fogalmakat vezetett be – *Mikola Sándor* MTA I. tagja szerint – „... viharos eszmeáramlatok és forradalomszerű gondolatok keletkeztek.” Mivel az új tan számos (fizikán túli) ismeretelméleti kérdést is érintett, ezért sokan váltak fejlesztőivé, művelőivé és lelkes hirdetőivé; nem kevesen ellenzőivé.

Úgy tűnik, napjainkra az „új” eszmeáramlatok látszólag nyugvópontra kerültek, amit *Novobáczky Károly* kétszeres Kossuth-díjas egyetemi tanár, akadémikus így nyugtázott: „Ma az elmélet teljes tisztaságában áll előttünk, alapfeltevéseit fenntartás nélkül elfogadjuk, a természettörvények formáira kiszabott előírásait kötelező jellegűnek tekintjük. Éppen az a körülmény, hogy a természettörvények számára nem enged meg bármilyen alakot, hanem azt előírt keretekbe foglalja, biztosítja folytonos időszerűségét és nagy értékét a spekulatív kutatás terén.”

Belegondolni is rossz, mekkora lesz a megdöbbenés és csalódás, ha a fizikusok végre fölismerik és belátják, hogy a *Bolyai*-féle hiperbolikus geometria fizika területén való alkalmazásának milyen merőben újszerű következményei vannak; ha kiderül, hogy a kezdetben jónak tűnő *einsteini* tanok 100 év alatt mennyire zsákutcába vitték a fizikát – ami az elvtelen megalkuvásnak, simulékonykodásnak, alakoskodásnak, a kritikai bátortalanságnak is „köszönhető”, meg az egymás ajnározásának, *no meg a Nobel-díjra ácsingózásnak*.

Így jött létre a hozzá nem értők számára olyan tudományos mezbe öltöztetett, tetszetős gondolati rendszer, amely már kiindulásakor meghamisította a valóságot. Ennek következtében a kutatók máig tudománytalan módszereket alkalmaznak, amit nem képesek felismerni, belátni – mi több: nagyfokú opportunizmusból minden szinten tanítanak, terjesztenek is. Ezzel is demonstrálni akarják, hogy mekkora tudósok, s mennyire a nagy gondolatok megértői közé számítanak. Ugyanakkor ténykedésük kedvezőtlen és káros, szerintük viszont kötelesség és élethivatás.

Ez lesz bizonyára a tudományos világ eddigi legcsúfosabb, legnagyobb szégyene, amit mentegetőzés, magyarázkodás és egymásra mutogatás követ majd. A tudós társaságok, akadémiák meakulpáznak, s felmentő érveket keresnek ahhoz, hogy miért ilyen sokára vették

csak észre a szellemi kisiklásokat. Hosszú időbe telik a rossz eltakarítása, amit több generáció lelkivilága is meg fog sínyleni. Az emberek gyanakvóvá válnak, s nem bíznak, nem hisznek többé a tudomány művelőinek. Őket is a kóklerek között fogják nyilvántartani. Hosszú időn át működhet a Purgatórium, ahol a tudósok bocsánatos bűnökkel terheltnek vélt lelkei az üdvözülés előtt vezekelhetnek.

Ezt idézi elő a kíméletlen karrierépítés, a tudományos nagyképűség, a szerénység, az alázat hiánya – amikor a tudós hivatása nem az igazság szenvedélyes kutatása. Ezek után sokan nem büszkélkedhetnek maradandó életművel.

Ide vezet a tudományos alkotóerő helytelen felhasználása, a kritikai szellem elnyomása, a gondolkodás *tartalomhíjas* formalizmussá merevítése, a dogmák burjánzása, a tudományos életben uralkodó hatalmasok elvtelen kiszolgálása. Ez van akkor, amikor háttérbe szorul a gondolkodás világossága, ha csorbul a logika szerepe, egysége és belső mélysége, miközben önkényesen lépik át a vonatkozó szabályokat, kerülnek a módszeres kritikai elemzést.

Ennek lett következménye, hogy mára a világ valamennyi – fizikát tanító – egyetemén tudományosnak vélt, valójában téves tant oktatnak, hogy sok millió tudományos értekezés, publikáció, doktori disszertáció hamis állításokat, eredményeket tartalmaz, hogy könyvtárnyi irodalom fabatkát sem ér. A népszerűsítésre szakosodott folyóiratokban áltudományos ismereteket terjesztenek, amelyek okítás helyett inkább butítanak. A tudományos kutató intézetekben a kísérletek kiértékelése hamis elveken, hipotéziseken, posztulátumokon alapul; aminek következménye a nagyszámú paradoxon, meg a tudományos fokozatok méltatlan elnyerése.

Hát csak ennyire vagyunk keveset érő, rossz minőségű, silány alkotók, egyszóval: *gyarlók!* – Mindez jól mutatja, hogy a teremtéstől mennyire távol állunk. Ez nekünk nem megy! Ez másra van testálva!

Dobó Andor

Budapest, 2011. április 26. (Húsvéthétfő)